

[Kr. Kristensen.]

blive til hver. Nu ved jeg godt, at det ikke er alle, som er kriseramte, men jeg ved ogsaa, at i alt Fald mange Steder kan Halvdelen af Landbefolkningen komme ind under disse Love. Lad os nu sætte, at Halvdelen af dem faar Del i de Gaver, der uddeles, saa kan der blive 272 Kr. gennemsnitligt til hver.

Er der virkelig nogen, som har mindst Spor af Begreb om Landbrugsforhold, der i sin vildeste Fantasi tror, at det har nogen som helst Betydning for Landbruget? (Afbrydelse af *Hans Nielsen*). Selv det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen tror jeg virkelig ikke tror paa det! Der kan komme mindre Underskud for det Aar, og det kan maaske i visse Tilfælde hjælpe til, at vedkommende Landbruger kan hænge ved Ejendommen lidt længere; men at det skulde være noget, der kunde hjælpe udover Krisen i nogen som helst Grad, det vil jeg paastaa, det ikke er.

Det er altsaa denne storstiledede Gave, man har tiltænkt Landbrugerne, denne storstiledede Uddeling, som det er det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen en Gaade, at Landbruget ikke med Kyshaand tager imod. Naar det ærede Medlem nu faar oplyst, at saa meget kan det blive, tror jeg, han i nogen Maade vil kunne forstaa, at vi ikke er saa overvældede over den Rundhaandethed, her er vist.

Fra Venstres Side har vi som øjeblikkelig Kriseforanstaltning stillet Forslag om, at den Halvdel af Amtsskatterne, som endnu ikke er betalt, skal eftergives, det er Beløb paa 15—16 Mill. Kr., altsaa det samme Beløb, som efter Regeringspartiernes Forslag skal uddeles i det Finansaar, vi er i. Vi har adskillige Gange hørt, at det at lette Skatten er noget saa forkasteligt; indenfor Socialdemokratiet har man den mærkelige Opfattelse, at den Skat, vi en Gang er kommet op paa, skal vedblive, vi kan kun gaa opad med Skatter. Det er en Opfattelse, jeg ikke ret kan sætte mig ind i, men der er saa meget indenfor Socialdemokratiet, som jeg i alt Fald ikke kan forstaa, og dette er en af Tingene.

Man siger, at det er en Overvæltning af Skatterne. Siden før Krigen er de faste Ejendomsskatter tredoblede. En Mand, som købte Ejendom før Krigen, og hvis Skat af fast Ejendom var ca. 200 Kr., har altsaa faaet denne forøget til 600 Kr. Det vil altsaa sige det samme som, at en Mand, der en Gang købte en Landejendom, som havde en saadan Skat, 200 Kr., har en Skatteprioritet paa den faste Ejendom paa

4 000 Kr.; naar Skatten nu er forøget til 600 Kr., er den Prioritet, som det offentlige har skudt ind, altsaa steget til 12 000 Kr.

Mener man nu virkelig for Alvor, at der er nogen som helst Rimelighed i, at det offentlige skal komme og stikke saadan en Prioritet ind forud for alle andre Prioriteter i en Ejendom med disse Forpligtelser? Mener man virkelig i fuldt Alvor det, er man noget mærkelig indrettet. Jeg er aldeles ikke imod, at vi har Ejendomsbeskatning, jeg kan fuldt ud slutte mig til de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Clausager fremkom med i Eftermiddag i saa Henseende; men jeg mener, det skal være en fast Beskatning, saaledes at den ikke bruges til at ekspropriere Ejendommen.

I en Tid som denne, hvor Landbruget arbejder under saa vanskelige Vilkaar, og hvor der aldeles ikke er Tale om Forrentning af Landbrugets Erhvervskapital, er det efter min Opfattelse urimeligt, at det offentlige opretholder det Forhold, her er Tale om, opretholder den Skatteprioritet, det har skudt ind i Ejendommen. Jeg synes, det er stridende mod al Rimelighed, og det er dette, vi ønsker ændret, det er det Krav, vi har stillet, og jeg tror ikke, det bliver let at komme udenom.

Som en vedblivende Foranstaltning har vi med Hensyn til Ejendomsbeskatningen stillet Forslag gaende ud paa at genindføre en Promillebeskatning for fast Ejendom; der skulde den Promille gælde, som gjaldt i Gennemsnit for Aarene 1909—14. Det er et Forslag, som har længere Sigt og skulde skabe bedre Vilkaar for Landbruget at arbejde under i Fremtiden.

Vi har naturligvis været klare over, at disse Forslag om Lettelse i Ejendomsbeskatningen vilde vække Modstand indenfor visse Kredse; fra adskillige Sider søger man jo at bilde Befolkningen, navnlig Landbefolkningen, ind, hvor evig dejligt det skulde være, jo højere Ejendomsbeskatningen bliver; der er endogsaa dem, der paastaar, at hvis vi fik al Skat over paa Jord, fik vi paradisiske Tilstande. Nu skal jeg ikke gaa i Rette med disse Folk, for det nytter vel ikke stort; naar man kommer op og bevæger sig paa saadanne Højder, saa bider det nu ikke en Gang paa, og derfor kan det ikke betale sig at spille Tiden med at søge at overbevise disse Folk. Men jeg tror i alt Fald, at man vil have noget vanskeligt ved at faa en Landmand, som har faaet sin Skatteprioritet forøget fra 4 000 til 12 000 Kr. gennem de Aar, her er Tale om, gjort forklarligt, at han maa være i høj Grad taknemmelig for, at det har